

MIRADES

Un llibre que explica les Fires

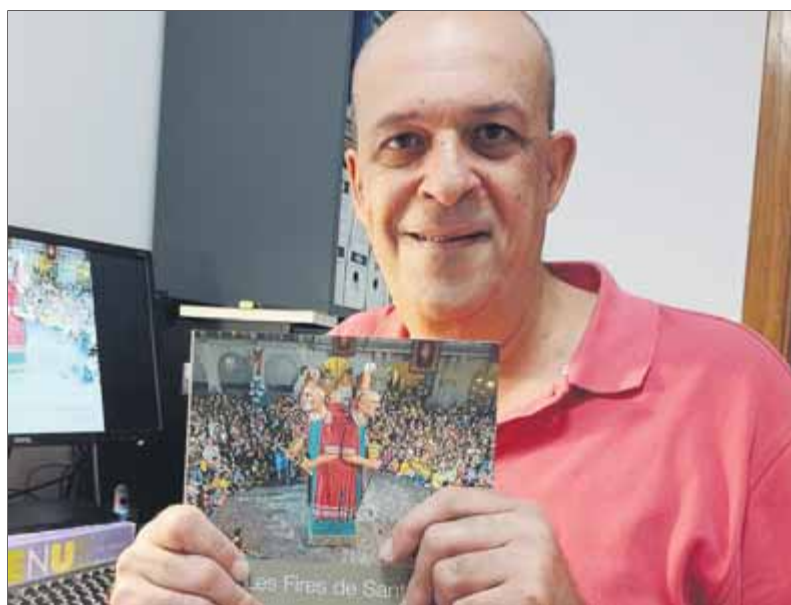
Àngel Rodríguez Vilagran (Salt, 1966) presentarà demà a les set de la tarda als baixos del Casino de Girona el seu darrer llibre, *Les Fires de Sant Narcís*. És el número 231 dels Quaderns de la Revista de Girona i com el seu títol indica pretén explicar l'origen de les Fires, que es remunten al segle XIV, però també tot el que representen per a la ciutat des d'un punt de vista no només històric sinó actual. I, és clar, mostra la llarga llista de mercats, atraccions, concerts, ballades de sardanes, aixecament de castells, trobades de gegants i capgrossos, i les desenes d'actes culturals i musicals que acompanyen la que és la festa major de Girona. I també de tot el que porta afegit, des de la Fira de Mostres, les parades de menjar i les barraques actuals, fins als actes religiosos com la missa de Sant Narcís, ara ja no institucional, o el ritual d'anar a recollir cotó beneït que, diuen els que hi creuen, va bé per al mal d'orella. És, doncs, un llibre sobre la manifestació festiva més important que viu Girona, gairebé sempre a la tardor, perquè els intents racionalistes de traslladar les Fires a la primavera van fracassar.

Àngel Rodríguez Vilagran treballa des del 1991 a l'oficina de comunica-

Àngel Rodríguez Vilagran presenta demà un Quadern de la Revista de Girona sobre les Fires de Sant Narcís

Jordi Grau

L'autor amb un exemplar del llibre de les Fires de Sant Narcís ■ CEDIDA

ció del Bisbat de Girona, que ara dirigeix Xavier Roca. La seva veu és coneguda perquè fa el programa *Església viva* per a les emissores gironines, però abans ho va ser per la seva llarga trajectòria en el món de la ràdio, que va ser primer una passió abans de convertir-se en la seva professió. Va començar amb només setze anys a Ràdio Saturn de Cassà, el 1982, i Ràdio Salt, el 1984, per fer

després el salt a Ràdio Grup i Ràdio Girona, amb col·laboracions a Ràdio Marina, Ràdio Palamós i la Cope de Figueres. La passió no li va fer perdre l'estudi perquè aquest saltenc és doctor en periodisme i ciències de la comunicació, llicenciat en ciències religioses i amb un màster en ciències de la comunicació. També és membre del grup de recerca Comunicació Social i Institucional de la

Universitat de Girona i membre del Col·legi de Periodistes.

L'Àngel, al marge d'una llarga trajectòria en el món de la comunicació i de la recerca relacionada amb l'etnografia i les tradicions populars, ha publicat nombrosos llibres. De temàtica religiosa, com els dedicats a sant Narcís, el sant de les mosques, sant Mer, sant Ferriol, sant Dalmau Moner, sant Francesc Coll i santa Afra, però també *365 dies amb Maria i Maria 31 santuaris*. Ja havia publicat als *Quaderns Festes i tradicions del calendari litúrgic* el 2014, i també n'ha publicat de relacionats amb tradicions populars: *1.001 llegendes i mites de Catalunya* i *Festes i tradicions catalanes*, aquest el 2022.

Ara explora les Fires de Girona i ho fa amb dates i anècdotes, però també amb moltes fotografies. A la portada, el monstre Gerió de tres caps, que forma part de la llegenda fundacional de la ciutat. I en un centenar de pàgines tot el que cal saber de les Fires, "el moment dolç de Girona", com l'autor recorda que les va definir Josep Maria de Sagarra. I sempre amb sant Narcís de fons, el patró de la ciutat a qui la tradició apel·la per dir que va salvar la ciutat el 1285 durant un setge del francès. Recordin, demà al Casino de Girona.

La loteria d'aparcar

Mònica Cabruja

Aparcar en algunes ciutats i municipis gironins, i més encara en temporada turística, s'ha convertit en una cursa d'obstacles. Aconseguir una plaça gratuïta ja comença a ser com esperar que et toqui la loteria i a segons quines hores del dia a moltes zones blaves ja no hi queda cap plaça. Si es té en compte el preu a l'alça de la gasolina i el consum que representa fer unes quantes voltes a la recerca d'un lloc on deixar el vehicle, a vegades s'opta per la solució que en principi hauria de ser més fàcil, que és entrar a un pàrquing de pagament amb l'objectiu de garantir un estacionament tranquil. Però la cursa no s'acaba aquí. Ja fa anys alguns estudis van concloure que molts cotxes actuals no caben a les places dels aparcaments subterranis que s'ofereixen i que la majoria han quedat petites mentre l'amplada dels vehicles ha anat augmentant. La situació segueix intacta o va a pitjor, agreujada pel fet que els preus als pàrquings sí que s'incrementen cada cop més, mentre l'espai que els propietaris cedeixen als clients no es mou ni un mil·límetre. Fa pocs dies vaig patir aquesta situació a Girona. L'intent d'introduir el cotxe en un dels llocs lliures que quedaven en un dels pàrquings de la zona va acabar amb un retrovisor ratllat i amb el resultat final de no poder obrir la porta per sortir, ja que a pocs centímetres hi havia una columna que ho feia impossible. Cal afegir-hi que el cotxe no és excessivament gran. Fomentar la mobilitat en bicicleta i altres fórmules no contaminants és d'aplaudir, però no tothom pot agafar una bicicleta ni un patinet per fer un desplaçament i de parades de bicicleta no n'hi ha a tot arreu. Amb relació al transport públic, també cal tenir en compte que a determinades hores i segons on es viu ja és una opció que no es pot ni tan sols considerar. Per aquest motiu, fa falta més empatia amb els habitants i visitants, més places d'aparcament gratuïtes a municipis que en tenen cada cop més mancança i tenir en compte que, si s'acaba pagant per una plaça, els cotxes haurien de tenir garantit almenys que hi trobaran un espai digne. I els conductors haurien de tenir assegurada la tranquil·litat de poder acabar el dia sense haver de portar el cotxe al taller i de poder deixar aparcat l'estrès cada cop que es fa l'intent de buscar pàrquing.

Si s'acaba pagant per una plaça, els cotxes haurien de tenir garantit almenys que hi trobaran un espai digne

Quan Flaco va tancar la Copa

Xavier Castillón

El dissabte 4 de novembre del 1995, el cantant i acordionista texà d'ascendència mexicana Flaco Jiménez va actuar a l'escenari de les barraques de la Copa com a gran cloenda de la programació musical de les Fires de Sant Narcís d'aquell any. No només això: aquell memorable concert va ser també l'últim que va tenir lloc al passeig de la Copa original, abans que les barraques es traslladessin l'any següent a la seva ubicació actual, emportant-se amb elles també el sempre adient nom de la Copa, que per als profans cal aclarir que no fa referència a les copes que s'hi consumeixen durant les festes patronals de Girona, sinó a l'escultura amb forma de copa que encara es pot veure al passeig de Canalejas. D'aquestes i de moltes altres coses en parlem en el llibre de Fires d'aquest any el meu company i amic Jordi Camps Linnell i jo mateix, i perdoneu que per un cop aprofiti aquest espai per fer-me autopromoció. El llibre, publicat per l'Ajuntament de Girona a través del Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions (SGDAP), es titula *Girona (era) és una festa!*, es presentarà avui al Saló de Descans del Teatre Municipal, a les 18 h, amb la presència de l'alcalde, Lluç Salellas. Hi esteu convidats.

Flaco Jiménez va oferir l'últim concert a la Copa original, l'any 1995

L'anecdota de la Copa i de les Fires en general és ric i variat; el problema, tot sovint, és la memòria personal i col·lectiva, especialment la de la nit, que és vaporosa i distorsionada. L'objectiu principal d'aquest llibre és ajudar a recordar i situar una sèrie d'activitats lúdiques en el temps, durant l'últim segle i una mica més enrere en alguns casos: les atraccions i els espectacles per a la mainada, els balls i els concerts, el circ, les estrenes cinematogràfiques, les competicions esportives, les exhibicions d'aeroplans i globus aerostàtics, els espectacles de revista, la faràndula, els correfocs i el castell de focs final... Potser perquè mai no ens han faltat guerres i altres tragèdies que és millor no oblidar, per no tornar-hi a caure, tendim a banalitzar i no donar gaire importància a aquelles coses que ens ha fet feliços com a col·lectivitat, per exemple les Fires. Fins i tot encara que no t'agradin els toros, és bo saber que el mític Manolete va torear a Girona el 29 d'octubre del 1944, només tres anys abans de morir.